

До Дня вшанування учасників
бойових дій на території інших
держав та 30-ї річниці виведення
військ колишнього СРСР з
Республіки Афганістан

**Твір
«Ради миру»**

**Іщенко Катерина Сергіївна,
учениця 8-А класу
Миколаївської ЗОШ № 28.
Учитель – Герасименко С.В.**

Ще декілька років тому, читаючи літературу, слухаючи розповіді старших людей про війну, це слово здавалось мені чимось жахливим і, на щастя, неймовірно далеким. Тоді ще ніхто не міг уявити, що ми станемо свідками війни на нашій рідній українській землі.

Якщо трохи заглибитись в історію України, можна помітити одну неймовірну тенденцію: українці ніколи не нападали першими, але завжди були змушені захищатись. Багато хто прагнув відібрати собі цей "ласий шматочок" із родючими чорноземами, мальовничими горами, найчистішими річками, виходами до двох морів... Ця багатосторічна боротьба загартовувала наш національний дух та залишила свій слід у фольклорі. Наприклад, "Береженого Бог береже, а козака шабля стереже", "Хочеш миру - готуйсь до війни", "Війна людей їсть, а кров'ю запива" - перлини народної творчості, які народились надто дорогою ціною.

Якщо подивитись на ситуацію в цілому, то війни існують рівно стільки, скільки існує світ. І на жаль, ці жахливі кровопролиття потрібні аж ніяк не народам, а їх правителям, які бажають реалізувати свої амбіції, довести свою абсолютну владу на міжнародній арені. Прикладів існує безліч, зокрема бойові дії в Афганістані, Кавказі, Прибалтиці, Чечні, Чехословаччині ... За цими військовими конфліктами стоять тисячі невинних людських жертв. А точної кількості ми не дізнаємось ніколи!

Так легко підбурити національну ворожнечу, особливо у наш час, час технічного прориву, де люди сліпо вірять ЗМІ. Саме через неправдиву інформацію здійснюється, так би мовити, "зомбування", люди без зайвих роздумів виконують усі накази і ладні розпочати війну під прикриттям патріотизму. Взагалі, "патріотизм" - дуже суперечливе поняття. Під його гаслом чиниться багато страшних злочинів, яким не існує виправдання. На мій погляд, патріотизм - це любов до Батьківщини, її духовних, культурних та матеріальних цінностей, почуття громадянської свідомості, а не готовність сліпо підкорюватись диктаторам. У цьому контексті доречно згадати дуже цікавий твір на тему патріотизму "Україна в огні" Олександра Довженка. Не дивлячись на низку заборон і утисків, яких зазнав автор, він не побоявся сміливо описати гіркоту поразок, критикувати сталінську владу, методи виховання молоді і незнання нею власної історії. У цьому творі зображена війна, якою вона є. Дуже реалістично, проте без зайвого романтизму.

Страшно чути про війну з книжок або екранів телевізора, але ще страшніше - від своїх близьких. Мій дядько є учасником АТО. Брутальний та мужній чоловік, але й досі не може спокійно згадувати ті жахливі події. Після повернення з окупованої території його життя кардинально змінилось. Єдиною метою для нього тепер стало встановлення миру, і це те, до чого ми всі маємо прагнути!

Мирний час - це час розквіту. Авторитетною я вважаю думку Джона Ф. Кеннеді, який писав: "Мир - це щоденний, щотижневий, щомісячний процес, який поступово змінює думки, повільно розмиває старі бар'єри, спокійно будує нові структури". Більшість винаходів, які штовхають людство вперед, з'явилися саме у мирний час. І наш народ, виснажений постійним протистоянням, гостро цього потребує. Я впевнена: спільними зусиллями ми підіймемось, зупинимо кровопролиття. Без сумніву, багато чого залежить від влади, але є сила у кожному із нас і у кожного є вибір!